

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: p.o. staż. A. S.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szamotułach Marcina Ławniczaka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r.

sprawy **D. N.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 29 lutego 2016 r. sygn. akt II K 1198/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Szamotułach do ponownego rozpoznania.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

Prokurator złożył wniosek o wydanie bez przeprowadzenia rozprawy wyroku skazującego wobec **D. N.** oskarżonego o to, że w dniu 11 listopada 2015 r. o godzinie 15:00 w K. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości i mając zawartość 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Szamotułach uwzględnił wniosek na posiedzeniu i wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 r., wydanym pod sygn. II K 1198/15 uznał oskarżonego **D. N.** za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 kk popełnionego w sposób wyżej opisany i za przestępstwo to wymierzył mu uzgodnione z prokuratorem: karę oraz środki karne. Zasadził też od niego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych oraz wymierzył mu opłatę (k. 11).

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości obrońca oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy podniosła w pierwszej kolejności zarzut naruszenia art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk. Zarzut ten okazał się najistotniejszy. To on właśnie skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Omawiając powody rozstrzygnięcia właściwe będzie na wstępie przypomnienie, że złożony na podstawie art. 335 § 1 kpk wniosek, wpłynął do Sądu Rejonowego w Szamotułach w dniu 21 grudnia 2015 r. (k. 2). W piśmie z dnia 14 stycznia 2016 r. (data wpływu do tego Sądu) obrońca oskarżonego D. N. oświadczył, że w imieniu swego mandanta cofa

zgody na skazanie na karę uzgodnioną z prokuratorem (k. 12-13). Do oświadczenia dołączone było pełnomocnictwo do reprezentowania m.in. przed Sądem I instancji (k. 14).

Cofnięcie zgody nie zostało przedstawione sędziemu wyznaczonemu do prowadzenia sprawy. Nastąpiło to z powodu omyłkowego załączenia tych dokumentów do akt innej sprawy (vide: notatka urzędowa z dnia 22 marca 2016 r., k. 17).

W tym miejscu wymaga przypomnienia, że w doktrynie przeważa pogląd o dopuszczalności cofnięcia zgody na skazanie bez rozprawy. Oskarżony musi mieć zapewnioną możliwość wycofania zgody na skazanie bez rozprawy także po wniesieniu przez prokuratora wniosku, a nawet na posiedzeniu sądu w przedmiocie tego wniosku. Tylko wówczas, gdy zgoda na skazanie będzie aktualna w chwili wyrokowania przez sąd, można mówić o dobrowolnej rezygnacji przez podsądnego z przysługujących mu praw procesowych (por. komentarz do art. 335 kpk [w:] S. Steinborn <red.> Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów. LEX/el., 2016).

W sprawie niniejszej doszło więc do wydania wyroku bez przeprowadzenia rozprawy, mimo iż podsądny cofnął na to zgodę. Tym samym został naruszony przepis art. 343 § 7 kpk. Sąd Rejonowy uznał bowiem błędnie na posiedzeniu w dniu 29 lutego 2016 r., że zachodzi podstawa do uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 335 § 1 kpk. Nie budzi przy tym wątpliwości, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, nie zostały również rozważone, zgłoszone przez obrońcę oskarżonego, okoliczności, które mogły mieć wpływ na ocenę stopnia karygodności zarzucanego przestępstwa.

Inną konsekwencją niezapoznania się przez Sąd orzekający z pismem obrońcy i zawartymi tam wnioskami było niezawiadomienie tego obrońcy o terminie posiedzenia wyznaczonego na dzień 29 lutego 2016 r., mimo że obowiązek taki wynika z przepisu art. 117 § 1 kpk. Zgodnie z art. 339 § 5 i § 1 pkt 3a kpk obrońca jest przecież uprawniony do wzięcia udziału w posiedzeniu, gdy prokurator złożył wniosek, o którym mowa w art. 335 § 1 kpk.

Skarżący zakwestionował także poprawność doręczenia D. N. zawiadomienia o terminie wspomnianego posiedzenia, które to doręczenie odbyło się w trybie określonym w art. 133 kpk.

Zgodnie z art. 133 § 1 kpk, jeżeli doręczenia nie można dokonać w sposób wskazany w art. 132 kpk, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego pozostawia się w najbliższej placówce pocztowej tego operatora pocztowego. Wedle § 2 art. 133 kpk, o pozostawieniu pisma w myśl § 1 doręczający umieszcza zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz, że należy je odebrać w ciągu 7 dni. W razie bezskutecznego upływu tego terminu, należy czynność zawiadomienia powtórzyć jeden raz. W razie dokonania tych wszystkich czynności pismo uznaje się za doręczone.

Sąd Okręgowy stwierdził, że nie jest możliwa pełna weryfikacja prawidłowości zastosowanego doręczenia zastępczego zawiadomienia podsądnego o posiedzeniu. Załączona do akt sprawy przesyłka pocztowa, zawierająca to wezwanie, jest bowiem pozbawiona zwrotnego pokwitowania odbioru przesłanego pisma procesowego (vide – k. 9). Brak ten spowodował oczywistą niemożność sprawdzenia jakie adnotacje poczynił doręczyciel o tym gdzie pozostawiono niedoręczoną przesyłkę oraz o sposobie umieszczenia zawiadomienia o złożeniu tego pisma na okres 7 dni, mimo że wymóg taki stawia § 2 art. 133 kpk. Konsekwencją tego jest zaś nieusuwalna wątpliwość co do tego czy doręczenia było prawidłowe. Informacja, o której mowa w powołanym wyżej przepisie, powinna bowiem jednoznacznie wynikać ze zwrotnego pokwitowania odbioru przesyłki, wypełnionego przez doręczyciela urzędu pocztowego, którego wzór określony został w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu doręczania pism sądowych w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 82 ze zm.). Obowiązkiem organu nadającego przesyłkę drogą pocztową jest przez to wyegzekwowanie od operatorów pocztowych ścisłego przestrzegania przepisów dotyczących doręczeń, w tym konieczności wypełnienia zwrotnego pokwitowania odbioru zgodnie z wymogami prawa. W szczególności niezbędne jest, aby przesyłki doręczane adresatom za zwrotnym pokwitowaniem odbioru na odwoicie dowodu doręczenia były szczegółowo i prawidłowo wypełniane przez

doręczyciela. W dokumencie tym muszą być odnotowane wszystkie informacje niezbędne do uznania przesyłki za skutecznie doręczoną (por. wyrok WSA w Warszawie z 21 marca 2006 r., II SA/Wa 1889/05, LEX nr 202355).

Te wątpliwości co do prawidłowości doręczenia podsądnemu zawiadomienia o terminie posiedzenia spowodowały, iż Sąd Okręgowy za apelującym przyjął, że również oskarżony nie został prawidłowo zawiadomiony o posiedzeniu Sądu Rejonowego w Szamotułach wyznaczonym na dzień 29 lutego 2016 r. Nie było zatem celowe przeprowadzanie dowodów w tym zakresie zawnioskowanych w apelacji, tym bardziej, że wnioski te zostały na rozprawie odwoławczej wycofane.

Podsumowując, stwierdzenie zasadności zarzutów obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, pociągnęło za sobą wniosek o słuszności stanowiska apelującego, który postulował o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szamotułach do ponownego rozpoznania.

O ile nie zaistnieje konieczność podjęcia innych działań procesowych, Sąd I instancji powinien zwrócić sprawę prokuratorowi w oparciu o przepis art. 343 § 7 zd. 1 kpk.

Hanna Bartkowiak